

Sygn. XXV C 1346/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXV Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. Adam Mitkiewicz
Protokolant:	sekretarz sądowy Amanda Mioduszevska

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A z siedzibą w W.

przeciwko B. M., E. M.

o zapłatę

orzeka:

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Bank (...) S.A z siedzibą w W. solidarnie na rzecz pozwanych B. M. i E. M. kwotę 10 817 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt XXV C 1346/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 lipca 2016 r. powód (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł przeciwko pozwany B. M. i E. M.

o solidarne zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz kwoty 149.163,72 CHF wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 144.834,76 CHF od dnia 22 lipca 2016 r. do dnia zapłaty z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej E. M. do nieruchomości, dla której utworzona została księga wieczysta nr (...). Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania (pозew, k. 2 – 3 akt).

W dniu 21 października 2016 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, nakazując pozwany aby zapłacili na rzecz powoda kwotę 149.163,72 CHF (nakaz zapłaty, k. 54 akt).

W odpowiedzi, pozwani wnieśli do sprzeciw z dnia 10 listopada 2016 r., zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwani podnieśli następujące zarzuty:

- brak faktycznych działań zmierzających do polubownego rozwiązania sporu;
- błędów dotyczących kwoty kredytu wyrażonej we franku szwajcarskim, zamiast złotego polskiego;

- brak możliwości realnego ustalenia wysokości należności powoda z uwagi na niewskazanie metodologii i podstaw wyliczenia żądania, powód przedstawił bowiem jedynie historię spłaty kredytu, z której nie wynika w jaki sposób rozliczane były poszczególne wpłaty pozwanego;
- brak wskazania podstawy wyliczonych odsetek w wysokości 4.193,96 CHF za okres od 3 stycznia 2014 r. do 29 maja 2014 r. oraz kwoty od jakiej zostały naliczone;
- brak wykazania przesłanek dla których należałoby uznać, że umowa uległa rozwiązaniu z dniem 29 maja 2014 r.;
- brak wpływu na wysokość kursu kupna i sprzedaży określanego przez powoda, skutkujący dowolnością ustaleń;
- nieuczciwość klauzul indeksacyjnych;
- bezskuteczność wypowiedzenia umowy przez powoda (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 83 – 83v akt).

Na dalszych etapach postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód i pozwany B. M. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) B. M. zawarli w dniu 22 kwietnia 2009 r. umowę kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...) na kwotę 450.000 zł. Saldo kredytu w walucie obcej zostać miało obliczone według zasad wskazanych w regulaminie na podstawie kursu waluty obcej obowiązującego w dacie uruchomienia kredytu lub w przypadku kredytu wypłacanego w transzach – kursów waluty obcej obowiązujących w dacie uruchomienia poszczególnych transz kredytu. Pozwana E. M. wyraziła zgodę na zawarcie umowy (umowa, k. 15 akt).

Zgodnie z § 2 umowy kredyt był wykorzystany na:

- refinansowanie zobowiązań z tytułu kredytu udzielonego przez (...) Bank S.A. na podstawie umowy nr (...) z dnia 11 marca 2009 r.;
- refinansowanie zobowiązań z tytułu kredytu udzielonego przez (...) Bank S.A. na podstawie umowy nr (...) z dnia 7 czerwca 2009 r.;
- refinansowanie zobowiązań z tytułu kredytu udzielonego przez Bank (...) S.A. na podstawie umowy nr (...);
- refinansowanie zobowiązań z tytułu kredytu udzielonego przez Bank (...) S.A. na podstawie umowy nr (...);
- refinansowanie zobowiązań z tytułu kredytu udzielonego przez (...) Bank S.A. na podstawie umowy nr (...);
- refinansowanie zobowiązań z tytułu kredytu udzielonego przez Bank na podstawie Kredytu Obrotowego nr (...) z dnia 30 stycznia 2008 r.;
- finansowanie działalności bieżącej;
- pokrycie kosztu prowizji za udzielenie kredytu na podstawie niniejszej umowy (umowa, k. 16 akt, regulamin, k. 94 – 96 akt).

Dla zabezpieczenia umowy kredytu pozwany, jako współwłaściciel nieruchomości w ramach ustawowej wspólności majątkowej małżeńskiej, ustanowił na rzecz powoda hipotekę (nr 3 w KW) kaucyjną do kwoty 900.000 zł na nieruchomości położonej przy

ul. (...), nr działki (...), w P. dla, której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) przez Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P.. Oświadczenia pozwanego B. M. jako kredytobiorcy oraz pozwanej E. M. jako dłużnika hipotecznego stanowiły załącznik do umowy (umowa, k. 17 akt, załącznik nr 1, k. 20 akt, wydruk KW (...), k. 22 – 29 akt).

Pozwany do dnia 22 maja 2013 r. spłacał kredyt w złotych polskich według kursu sprzedaży dewiz określonego w Tabeli Kursów, zaś od dnia 31 maja 2013 r. spłata kredytu następowała w walucie CHF na mocy ustnego porozumienia w sprawie możliwości spłaty kredytu bezpośrednio w walucie CHF. W tym celu pozwany otworzył rachunek bankowy w ramach pakietu specjalnego własna firma, prowadzony w walucie CHF (historia spłaty kredytu, k. 97 – 99v akt, potwierdzenie otwarcia rachunku bankowego, k. 100 akt)

Pozwany B. M. w dniu 16 kwietnia 2014 r. otrzymał od powoda pismo z dnia 7 kwietnia 2014 r. tytułowane „Wypowiedzenie Umowy o Kredyt (...) indeksowany kursem franka szwajcarskiego nr (...) z dnia 22 kwietnia 2009 r. wraz z późniejszymi zmianami”. Umowę należy uznać wypowiedzianą z dniem 16 maja 2014 r. (wypowiedzenie, k. 93 akt).

Pismami z dnia 19 maja 2016 r. powód wystosował do pozwanego PW (...) B. M. oraz pozwanej E. M. przedsądowe wezwanie do zapłaty, wskazując iż był zmuszony wypowiedzieć Umowę Kredytu (...) indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...), której prawidłowa realizacja zabezpieczona była wpisem hipotecznym, obciążającym nieruchomość, której pozwana jest współwłaścicielką. Pozwani zostali wezwani do zapłaty kwoty 149.163,72 franków szwajcarskich (przedsądowe wezwania, k. 30 i 34 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych powyżej dowodów z dokumentów, uznanych przez Sąd za mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy (w myśl art. 227 k.p.c.). Prawdziwość dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, Sąd również nie znalazł podstaw do ich zakwestionowania.

Z uwagi na fakt, iż zgodnie z treścią art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu powinny być fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, dokonując ustaleń stanu faktycznego sprawy, Sąd nie opierał się na złożonych do akt sprawy przez powoda dokumentach w postaci – „Porozumienia o restrukturyzacji kredytu udzielonego na podstawie umowy limitu firmowego (...) nr (...)”, „Historii zmian struktury zadłużenia do 15 maja 2014 r.” i „Historii zmian struktury zadłużenia od 16 maja 2014 r. do 15 grudnia 2017 r.” sporządzonych przez pracownika powoda (k. 208 – 216 i 240 – 285 akt), gdyż dokumenty te nie odnosiły się do umowy, związanej z roszczeniem powoda zgłoszonym w pozwie lecz dotyczyły innej umowy zawartej przez strony. Powód wywodził bowiem swoje roszczenie z umowy kredytu nr (...), której celem było m.in. refinansowanie szeregu innych umów. Tymczasem wskazane porozumienie dotyczy stosunku prawnego, którego związku powód nie wykazał ani z umową nr (...) ani innymi umowami, które wskazano jako cel kredytu. Jako takie, dokumenty te pozostają bez związku z niniejszą sprawą i nie prowadziły do wykazania wysokości roszczenia. Również złożone zestawienie transakcji dotyczy rachunku bankowego który nie służył do obsługi umowy kredytu nr (...) lecz obsługi tej drugiej umowy kredytu (nr rachunku (...), k. 217 – 233 akt), nie został przez powoda w żaden sposób powiązany z zawartą umową kredytu oraz historią spłat. W wydruku z powyższego rachunku wskazane są jedynie wpłaty rat kredytu nr (...) a nie (...). Powód zatem ograniczył się w gruncie rzeczy do załączenia szeregu wydruków i zestawień, przede wszystkim nie związanych z umową będącą podstawą jego roszczenia.

Ponadto podkreślić należy, iż dokonując ustaleń stanu faktycznego sprawy Sąd opierając się na sporządzonym przez pracownika strony powodowej wyciągu z ksiąg bankowych Nr (...) (k. 13 akt), traktował ten wyciąg jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., a nie dokument urzędowy, który jednakże został przez pozwanych zakwestionowany. Powód nie wykazał w oparciu o inne dowody, że treść wyciągu z ksiąg bankowych oparta jest o racjonalne i weryfikowalne wyliczenia, wskazując jedynie w treści pisma z dnia 25 stycznia 2018 r., że dokument ów traktować należy jako dokument urzędowy zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe, powołując się na komentarz do ustawy z 2013 r. Tymczasem zgodnie z ustawą o zmianie ustawy - prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 19 kwietnia 2013 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 777), która weszła w życie 20 lipca 2013 r., dodany został ust. 1a stanowiący, że moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa

w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Tym samym wyciąg z ksiąg bankowych w aktualnym stanie prawnym na gruncie postępowania cywilnego nie jest dokumentem urzędowym i nie korzysta z domniemania, iż jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym (art. 244 § 1 k.p.c.). Okoliczności na które był ów dowód powołany, z uwagi na ich kwestionowanie przez stronę przeciwną, powinien wykazać powód odpowiednimi dowodami, zgodnie z ciężarem wynikającym z art. 6 k.c., czego jednak nie uczynił.

Sąd na rozprawie w dniu 2 października 2018 r. oddalił wnioski dowodowe o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego oraz przesłuchania stron, bowiem do rozstrzygnięcia sprawy nie było potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego w szczególności na wskazane w tezie okoliczności ani też przesłuchanie stron.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo jako nieudowodnione podlegało oddaleniu w całości.

Powód wywodził swoje roszczenie ze stosunku prawnego jakim była umowa kredytu rozwojowego indeksowanego kursem franka szwajcarskiego nr (...) na kwotę 450.000 zł, która została następnie wypowiedziana w maju 2014 r. Powyższe okoliczności dotyczące zawarcia, wykonywania umowy jak i wypowiedzenia umowy kredytu pozostawały niesporne. Spór pomiędzy stronami dotyczył natomiast skuteczności wypowiedzenia umowy, zwłaszcza w zakresie braku woli powoda do ugodowego rozwiązania sporu. Spór dotyczył przede wszystkim zakwestionowanej wysokości roszczenia powoda ważności umowy czy abuzywności poszczególnych postanowień umowy.

Zdaniem Sądu podstawowym zagadnieniem jest niewykazanie wysokości żądania, niewykazania zasadności waluty w której powód dochodzi roszczenia i braku podstaw do żądania zasądzenia od pozwanej E. M. kwoty 149.163,72 CHF wobec udzielenia kredytobiorcy kredytu w kwocie 450.000 zł i ustanowienia w związku z tym hipoteki umownej kaucyjnej na kwotę 900.000 zł na nieruchomości przy ul. (...) w P..

Na wstępie należy zauważyć, że E. M. nie była stroną umowy kredytu nr (...) jako, że nie jest jej stroną jej odpowiedzialność nie może wynikać z zawartej przez B. M. umowy.

Zgodnie z treścią art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. z 2018 r. poz. 1916) w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka).

W myśl art. 68 ust. 3 ustawy sumę hipoteki wyraża się w tej samej walucie co zabezpieczona wierzytelność, jeżeli strony w umowie ustanawiającej hipotekę nie postanowiły inaczej. W myśl punktu IV. ust. 12 „Regulaminu kredytowania przedsiębiorców w (...) kredytobiorca jest zobowiązany do złożenia w banku kopii wniosku o zmianę treści hipoteki w zakresie zmiany waluty.

Pozwana E. M. nie była stroną umowy, pozwana wyraziła bowiem jedynie zgodę na jej zawarcie. Zabezpieczenie umowy stanowiła hipoteka ustanowiona na nieruchomości pozwanych określona na kwotę 900.000 zł. Tym samym pozwana w niniejszej sprawie jest dłużnikiem rzeczowym i nie może odpowiadać w zakresie odmiennym niż wynika to z hipoteki.

Konsekwentnie, brak było podstaw żądania od pozwanej zapłaty kwoty w walucie innej niż wskazana w ustanowionej hipotece, gdyż powód nie wykazał że doszło do zmiany waluty hipoteki. Zgodnie z załączonym do akt wydrukiem księgi wieczystej, kwota hipoteki nadal określona jest na 900.000 zł, zatem brak jest przesłanek do dochodzenia od pozwanej jako dłużniczki rzeczowej kwoty wyrażonej we franku szwajcarskim. Powód zatem dochodzi od niej innego

świadczenia niż wynikało by z treści hipoteki. Już tylko ta okoliczność nie pozwala na uwzględnienie powództwa wobec niej.

Powyższa kwestia waluty, choć w innym wymiarze, ma również zastosowanie do pozwanego B. M.. Strony zawarły bowiem umowę kredytu rozwojowego, zgodnie z którą w § 1 ust. 1 bank udzielił kredytobiorcy kredytu w kwocie 450.000 zł na warunkach określonych w umowie oraz „Regulaminie kredytowania przedsiębiorców w (...). W punkcie IV ust.1 ustalono, że dla kredytów indeksowanych do waluty obcej wniosek kredytowy składany jest w złotych polskich. Również wypłata kredytu następuje w złotej równowartości kwoty w walucie na rachunek zgodny z celem kredytowania. Stosownie do ust. 3 spłata rat kredytu następuje w złotych polskich według określonego kursu sprzedaży. W myśl ust. 6 bank, na wniosek kredytobiorcy, może wyrazić zgodę na zmianę waluty kredytu, z zastrzeżeniem postanowień ust. 8. Zmiana waluty kredytu realizowana miała być na podstawie pisemnej dyspozycji kredytobiorcy złożonej w placówce banku. Zgodnie z ust. 9 zmiana waluty kredytu wymaga zawarcia aneksu do umowy.

Zgodnie z treścią art. 358 § 1 k.c. jeżeli przedmiotem zobowiązania podlegającego wykonaniu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia wyłącznie w walucie obcej.

W przeszłości przepis ten wyrażał zasadę walutowości stanowiąc, że wszelkie zobowiązania pieniężne na terenie Polski (z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie) mogą być wyrażane tylko w pieniądzu polskim: złotych polskich. Na skutek nowelizacji z 2009 r. i nadania mu nowej treści, w której brak wzmianki o walucie w jakiej powinny być wyrażane zobowiązania na terenie Polski zasada walutowości została zniesiona. Zniesienie zasady walutowości oznacza niewątpliwie, że strony umów mogą dowolnie wybrać walutę zobowiązania pieniężnego.

W niniejszej sprawie niespornym jest, że do 2013 r. pozwany spłacał kredyt w złotych polskich, a od 31 maja 2013 r. we franku szwajcarskim, na mocy ustnego porozumienia w sprawie możliwości spłaty kredytu bezpośrednio w walucie CHF. Na potrzeby tej spłaty został uruchomiony określony rachunek bankowy, prowadzony w walucie CHF. Takie porozumienie jakkolwiek dopuszczalne pomiędzy stronami, wobec wiążących postanowień umowy i regulaminu, nie prowadziło do przekształcenia waluty kredytu, która to zmiana wymagała pisemnej dyspozycji ze strony pozwanego, potwierdzonej następnie aneksem podpisanym przez strony. Powód nie tylko nie wykazał, ale nawet w treści pozwu czy odpowiedzi na sprzeciw, nie podnosił by taka zmiana miała miejsce i została potwierdzona aneksem.

Również przepisy dotyczące wypowiedzenia umowy nie modyfikowały w żaden sposób obowiązku zwrotu kwoty kredytu, kredytobiorca bowiem obowiązany jest jedynie do spłaty całego niespłaconego kredytu wraz z odsetkami i kosztami wynikającymi z umowy. Tym samym, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do żądania przez powoda od pozwanego kwoty 149.163,72 CHF, skoro zobowiązanie pieniężne stron wynikające z umowy zawartej w dniu 22 kwietnia 2009 r., określono w złotym polskim.

Nawet jednak gdyby pominąć powyższe kwestie walutowe, to zdaniem Sądu powód nie wykazał w ogóle kwoty dochodzonego roszczenia. Jak już bowiem zostało wskazane, kwota żądania którego dochodzi powód, nie znajduje oparcia ani w załączonych historiach zmian struktury zadłużenia ani innych tabelach spłat, zaś wydruk z ksiąg bankowych nie mając mocy dokumentu urzędowego, a będąc kwestionowanym przez pozwaną nie stanowił dowodu na fakt istnienia wierzytelności powoda we wskazanej wysokości, wykazanie wysokości roszczenia wymagało podjęcia dalszej inicjatywy dowodowej przez powoda.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwani powinni zapłacić mu należność w wysokości 149.163,72 CHF wraz z odsetkami. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (sygn. akt I CKU 45/96, Legalis nr 30454), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Powód winien zatem wskazać, po jakim kursie i kiedy doszło do wypłaty tego kredytu, czy a jeżeli tak to w jakiej wysokości kredyt był spłacony, a w konsekwencji jaką jeszcze kwotę jest mu winien pozwany. Następnie że zaszyły okoliczności faktyczne skutkujące ustaleniem, że pozwany nie wywiązał się z tej umowy a w konsekwencji, że zaistniały przesłanki do jej wypowiedzenia.

O ile powód wykazał fakt zawarcia umowy, jej wykonywania oraz wypowiedzenia, to w zakresie pozostałych okoliczności i ich kwestionowania, powód takiej aktywności nie podjął. Za taką nie może być bowiem uznana odpowiedź na sprzeciw, zwłaszcza w kontekście zgłoszonych dowodów z dokumentów, z których znacząca część pozostawała bez związku ze sprawą. To powód winien był wyjaśnić w jaki sposób poszczególne dokumenty wiążą się z prowadzonym postępowaniem i na jaką okoliczność jest ich treść przytaczana. Nie wskazano, też po jakim kursie dokonano przewalutowania kwoty kredytu w związku ze zgłaszanym żądaniem, od jakiej kwoty zostały naliczone odsetki, w jaki sposób wyliczono dalsze opłaty i prowizje, powód czynił dochodzone kwoty niemożliwymi do zweryfikowania. Z samej historii spłat nie wynika, również w jaki sposób powód rozliczał poszczególne wpłaty. Podkreślić należy, że powód nie wskazał kursu po jakim nastąpiło uruchomienie kredytu, w wydruku (k.208) wskazano kurs uruchomienia kredytu dotyczący innej umowy (...) bez daty uruchomienia nie wskazano kursu uruchomienia kredytu którego zwrotu domaga się powód.

Wobec powyższego, Sąd powództwo na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (Dz. U. 2016 poz. 1988) w całości oddalił, do rozpoznania sprawy nie była potrzebna analiza innych podnoszonych przez pozwanego zarzutów. Wskazać tylko należy, że zdaniem Sądu zawarta przez strony umowa jest ważna, zarzuty pozwanego dotyczące jej nieważności nie zasługują na uwzględnienie. Nie można też przyjąć, że w umowie znajdują się niedozwolone postanowienia umowne które nie wiążą pozwanego w rozumieniu art. 385¹§1 k.c. albowiem pozwany nie jest konsumentem zawarł umowę kredytu w celu związanym z prowadzoną działalnością gospodarczą co wynika z treści samej umowy, stąd art. 385¹§1 k.c. nie ma do niego zastosowania.

Konsekwencją rozstrzygnięcia głównego żądania jest rozstrzygnięcie przez Sąd w przedmiocie kosztów procesu i kosztów zastępstwa procesowego. Sąd rozstrzygnął o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz na podstawie § 2 ust.

7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Zważywszy na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie, uznać należało że stroną w całości przegraną jest strona powodowa. Na zasądzoną w punkcie

2. sentencji wyroku kwotę 10.817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych przez pozwanych, składały się koszty wynagrodzenia radcy prawnego w wysokości 10.800 zł, stosownie do § 2 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015. 1804) powiększone o koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z tych przyczyn, Sąd orzekł jak w sentencji.